

Omul de zăpadă

Hans Christian Andersen se iți ceva care aducea a coadă de mătură: slujise de sprijin copiilor care ridicaseră omul de zăpadă.

„E un ger atât de strașnic, încât îmi trosnește tot trupul, se bucura omul de zăpadă. E drept că vântul ăsta îmi arde sufletul. Și cum se mai zgâiește învâpăiatul ăla de colo! (Vorbea de soare care tocmai asfințea.) Pe mine să nu mă facă să clipesc, că-mi feresc eu bine cioburile din cap.” [...]

Vezi că, în loc de ochi, omul de zăpadă avea în cap două cioburi mari, în trei colțuri, dintr-un olan de pe acoperiș; gura îi era alcătuită dintr-o greblă veche, așa că avea și dinți. [...] Omul de zăpadă stătu toată ziua cu privirile ațintite, prin fereastră, în încăperea de la subsol; soba răspândea o lumină blândă, nici ca a lunii, nici ca a soarelui; nu, doar atât cât poate lumina o sobă dacă are ce *mistui*. De câte ori se deschidea ușa odăii, soba își scotea limba de foc- ăsta era obiceiul ei; atunci văpaia se încingea roșie, luminând fața albă a omului de zăpadă, împurpurându-i întreaga făptură!

– Nu mai pot! zicea el. Ce bine-i stă sobei când scoate așa limba la mine!

Noaptea era lungă; dar omului de zăpadă nu i se părea tot așa; stătea acolo, cufundat în frumoasele lui gânduri care, de atâta ger și frământare, înghețau de trosneau.

Dimineața, geamurile locuinței de la subsol fură acoperite de cele mai minunate flori de gheață din câte și-ar fi dorit vreodată omul de zăpadă, numai că ele îl împiedică să mai vadă soba pe care și-o închipuia ca pe-o făptură femeiască încântătoare. În jurul lui totul începu să trosnească și să pâraie; era un ger cumplit, din acelea care fac bucuria unui om de zăpadă. Al nostru însă nu se bucura- cum ar fi putut să se simtă fericit, când el suferea din pricina sobei?

– Asta-i o boală grea pentru un om de zăpadă, zise câinele. Am suferit și eu de ea, dar m-am vindecat. Hai! Hai! lătră el și urmă: Se schimbă vremea!

Vremea se schimbă într-adevăr; sosise dezghețul. *Moina* creștea; omul de zăpadă scădea. Nu spunea nimic, nu se văita și tocmai asta era nenorocirea.

Abia acum înțeleg de ce se sfârșea el atât de dorul sobei! își zise câinele. Uite aici un fier de curățat sobe, pe care omul de zăpadă îl avea înfipt în trupul lui! Asta-i ceea ce-l scurma, dar acum i-a trecut. Hai! Hai!

Vocabular:

moina: vreme umedă și călduță care urmează frigului de iarnă; dezgheț;
a mistui: (aici) a se distruge prin ardere, a se preface în cenușă;
a (se) iți: a (se) ivi, a se arăta, a se miși.

1. Puneți în ordine ideile principale ale lecturii:

☐

Înfățișarea omului de zăpadă

☐

Bucuria omului de zăpadă datorită gerului de afară

☐

Dispariția omului de zăpadă, odată cu dezghețul

2. Completați spațiile punctate cu cuvintele: „într-un”, „într-o”, „dintr-un”, „dintr-o”.

..... clipă	.....dată
.....ghiveci	.....garaj
.....casă	.....autocar
.....poșetă	.....lovitură

3. Alcătuiți câte o propoziție cu cuvintele de la vocabular.

.....

.....

.....

.....